

Ministerie van Justitie en Veiligheid
Postbus 20301
2500 EH DEN HAAG

Datum
29 augustus 2019

Geachte heer, mevrouw,

Ons kenmerk
uit-924

Consultatie inzake het voorstel voor een “implementatiewet richtlijn in de digitale eengemaakte markt”

Onderwerp
Consulatie

Namens de Nederlandse Publieke Omroep willen wij graag een reactie geven op het concept wetsvoorstel inzake de implementatie van de richtlijn “auteursrecht in de digitale eengemaakte markt”.

Behandeld door

Algemeen

E-mail

Telefoonnummer

Bijlagen

Kopie aan

Wij beperken ons commentaar tot enkele in het oog springende en voor de praktijk van de omroep belangrijke onderdelen in het conceptwetsvoorstel. Wij zullen in de eerste plaats onze zorgen weergeven ten aanzien van de nieuwe transparantieplichting in artikel 25ca van het conceptwetsvoorstel. Als schot voor de boeg willen wij hier het belang benadrukken dat geen onevenredige lasten voor de omroep worden gecreëerd door talrijke gedetailleerde opgaveverplichtingen over “exploitatie”; zeker omdat er in veel gevallen geen of nauwelijks exploitatie-inkomsten worden gegenereerd bij de publieke omroep. Daarnaast hebben wij aanmerkingen bij het (op één onderdeel na) ongewijzigd laten van de *non usus*-bepaling in artikel 25e Aw en bij de –in onze ogen: onnodige- wijziging in artikel 25d Aw (*best seller*-bepaling). Ook vragen wij aandacht voor de zorgen ten aanzien van de reikwijdte van het voorgestelde artikel 18c (*out of commerce*-werken). Tot slot zullen wij onze bedenkingen ten aanzien van het nieuwe artikel 29c en d (*value gap*) weergeven.

Wij zijn ons daarbij bewust dat bij de implementatie zoveel mogelijk is aangesloten bij de richtlijn en dat er weinig ruimte genomen wordt voor een *colour locale*, zodat er een voor Nederland wat meer op maat gemaakt resultaat wordt bereikt. In die zin menen wij dat de beoogde getrouwe omzetting van de richtlijn grotendeels is gelukt. Toch willen we bovenstaande punten aanstippen, die grote gevolgen zullen hebben voor de creatieve ontwikkeling van (publieke) omroep in Nederland. Binnen de marges die de Richtlijn biedt, zou soms een specifiekere uitleg van de richtlijn op zijn plaats zijn, zodat niet meer ruimte wordt geboden dan strikt noodzakelijk is om een balans tussen alle betrokken belangen te waarborgen. Ten aanzien van deze punten vragen we vooral een verduidelijking in de toelichting. Soms zouden wij graag zien dat mogelijkheden uit de richtlijn (vaak voor nadere, sectorspecifieke regelgeving) worden benut om de bedoelde balans te bereiken.

Postbus 26444
1202 JJ Hilversum
Bart de Graaffweg 2
1217 ZL Hilversum
www.npo.nl
kvk-nr 32043579

Wij willen in het algemeen aandringen op voldoende aandacht voor de werkbaarheid en de redelijkheid bij de toepassing van de wet, mede in het kader van evaluaties, branche- of sector-overleggen en eventuele AMvB's. Deze wens wordt ingegeven vanwege het feit dat de richtlijn vooral lastenverzwaringen meebrengt voor de omroep. De richtlijn biedt verder

Pagina

2

weinig voordelen voor de eigen verspreiding of eventuele exploitatie van media-aanbod door omroepen zelf.

Transparantieplichting in artikel 25ca conceptwetsvoorstel

Datum

29 augustus 2019

Ons kenmerk

uit-924

Wij denken, met u, dat de artikelen 18 tot en met 22 van de richtlijn grotendeels al bestaand recht zijn in Nederland, sinds de invoering van het auteurscontractenrecht in de Auteurswet. De echt nieuwe bepaling binnen het auteurscontractenrecht op basis van de richtlijn is artikel 25ca conceptwetsvoorstel, ter uitwerking van artikel 19 uit de richtlijn ("transparantieplichting"). Deze bepaling is hét voorbeeld van een disproportionele lastenverzwaring voor de omroepen en overigens voor alle exploitanten in de mediaketen.

Naast de verantwoordingsverplichtingen die de omroepen al zijn overeengekomen ten aanzien van PAM en muziek-cbo's (waardoor individuele makers bij deze partijen terecht kunnen voor deze gegevens en in zoverre er dus al wordt voldaan aan de verplichting) ontstaat door de implementatie van de richtlijn een veelheid aan additionele informeringsverplichtingen op individueel niveau.

Met het voorstel voorzien wij dat de nieuwe bepaling tot veel uitzoekwerk leidt, en dat deze werkzaamheden veel meer tijd en geld kosten dan waar de toelichting nu vanuit gaat: variërend van 1-2 uur voor eenvoudigere gevallen tot 10 uur voor de meest ingewikkelde gevallen bij films. Er wordt in de toelichting uitgegaan van een film, terwijl er bij de omroepen veeleer sprake is van series met wisselende bezettingen en vele losse programma's met afzonderlijke items. Het gaat bij de omroepen om informatie óver en vóór vele (tien)duizenden makers en/of rechthebbenden die in de loop der tijd op een of andere manier meewerken aan de totstandkoming van tienduizenden televisie- of radioprogramma's. Informatieverschaffing blijkt in veel van deze gevallen ook voor makers helemaal niet relevant of nuttig, omdat producties niet of nauwelijks (meer) worden geëxploiteerd of geen of nauwelijks inkomsten genereren of omdat geen aanspraken zijn overeengekomen op doorlopende betalingen. Mocht alle informatie en contactgegevens überhaupt al beschikbaar zijn of komen, dan is het in deze gevallen een onevenredige belasting spontaan iedere maker te moeten benaderen met gedetailleerde informatie.

Tevens moet bedacht worden dat de (publieke) omroep niet ingericht is op dergelijke ruime verantwoordingsverplichtingen. Systemen zullen nog ontworpen of aangeschaft en in gebruik genomen moeten worden, hetgeen aanzienlijke kosten met zich meebrengt. In een tijd van teruglopende budgetten bij de publieke omroepen, gaat iedere euro die aan deze administratie wordt besteed ten koste van programmering. En dat laatste is juist waar de makers uiteindelijk het meeste profijt van hebben.

Dit alles speelt temeer daar niet duidelijk is of de bepaling ook betrekking kan hebben op oude contracten. Het kan bij de publieke omroep immers gaan om heel oude producties en (soms mondelinge of verloren gegane schriftelijke) licentieverleningen of opdrachtcontracten. Hoe meer contracten er zijn en hoe langer de periode waarover moet worden gerapporteerd, des te eerder kan een disbalans ontstaan tussen nut en nadeel van al deze informeringsverplichtingen. Wij zouden in dit kader graag een nadere uitleg zien over de werking in de tijd, mede in het licht van het overgangsrecht in artikel 27 richtlijn. Kunnen wij hierin lezen dat de transparantieplichtingen pas ontstaan voor exploitaties op basis van contracten die zijn gesloten ná 6 juni 2022?

Pagina

3

De toelichting geeft aan dat de administratieve lasten in verhouding moeten staan tot de met de exploitatie van het werk gegenereerde inkomsten, maar bij de publieke omroep is in beginsel geen sprake van 'met de exploitatie van het werk gegenereerde inkomsten' door de publieke omroep. Het uitzoekwerk, met inzet van veel menskracht en geld, kan nodeloos en inefficiënt blijken; dit mede tegen de achtergrond van een bestaande verantwoording op basis van afspraken met CBO's, vaak juist in de gevallen dat er wel sprake is van een vergoedingenstroom.

Datum

29 augustus 2019

Ons kenmerk

uit-924

Om meer balans op dit onderdeel van het voorstel te krijgen, zou het behulpzaam zijn wanneer de toelichting aangeeft dat een redelijk en terughoudend gebruik moet worden gemaakt van deze rechten, om te voorkomen dat onevenredig veel en nutteloze verzoeken worden gedaan. Ook zou het College van Toezicht Auteursrechten moeten toezien op de redelijkheid van de eventuele inzet van dit instrument door CBO's namens makers, om misbruik te voorkomen. Het risico bestaat dat een massaal, en daarmee zeer belastend, beroep op informatie-aanlevering gebruikt gaat worden als drukmiddel om concessies te verkrijgen in onderhandelingen "in ruil" voor een versoepeling van opgaveverplichtingen, ofwel als *fishing-expeditie*. In dat laatste geval gaat het al snel niet meer om het reëel mogelijk maken van individuele rechtenuitoefening conform de richtlijn, maar om het binnenhalen van een sleepnet om collectieve acties of onderhandelingen voor te bereiden.

Wij denken dat de transparantieverplichting verder nader zou kunnen worden geregeld (bijvoorbeeld in een AMvB) door een zekere drempel in te bouwen, waar het nut van transparantie niet opweegt tegen de lasten, zoals in de boven weergegeven gevallen van niet of nauwelijks geëxploiteerde c.q. inkomsten genererende werken of rechtenverleningen (van een bepaalde ouderdom). Ook zou er een redelijk belang moeten zijn van de maker om de gegevens op te vragen, bijvoorbeeld dat hij deze niet al heeft kunnen krijgen bij zijn CBO en hij de gevraagde gegevens aantoonbaar nodig heeft. Deze redelijkheidstoets is zeker op zijn plaats in verband met de informatieopvraging over insignificante bijdragen, met het oog op de *best seller*-bepaling in het nieuwe artikel 25ca lid 2. Tenminste zou aannemelijk moeten worden gemaakt door de maker dat een beroep op een contractsaanpassing vanwege de *best seller*-bepaling succesvol kan zijn. Anders zou de uitsluiting van de informatieplicht over insignificante bijdragen in artikel 25ca zinledig worden. Iedere maker kan immers zonder meer stellen dat de informatie wordt opgevraagd in het kader van de *best seller*-bepaling; zelfs als zijn bijdrage (aan het werk en exploitatieresultaat) klaarblijkelijk zeer gering is en er geen reden is aan te nemen dat de oorspronkelijke beloning (of royalty-vergoeding) duidelijk te laag is ingeschat en dat inmiddels onevenredig hoge exploitatie-inkomsten zijn behaald.

Artikel 19 lid 3 van de richtlijn geeft ruimte aan de nationale wetgever voor een redelijkheids- en doelmatigheidstoets. Een *de minimis*-regeling is verder bekend binnen de wereld van het collectieve rechtenbeheer, waar de (verwachte) uitkering van rechtenvergoedingen aan bepaalde makers niet opweegt tegen de administratiekosten van deze repartitie. Ook zouden nodeloos belastende individuele informatieverschaffingen kunnen worden voorkomen als expliciet in de wet wordt verwezen naar de mogelijkheden die de richtlijn in de leden 5 en 6 van artikel 19 biedt, namelijk dat een transparantieverplichting desgewenst door partijen kan worden uitgewerkt in collectieve afspraken, zoals al is gebeurd door PAM en Rodap in onze sector.

Wij ondersteunen het bepaalde in artikel 25ca lid 2 conceptwetsvoorstel, dat de informatieplicht niet geldt bij insignificante bijdragen aan de totstandkoming van de productie. We missen hier echter een toelichting op wat wordt verstaan onder 'insignificant'.

Pagina

4

Datum

29 augustus 2019

Ons kenmerk

uit-924

Zo zou bijvoorbeeld verduidelijkt kunnen worden dat loutere licentieverleningen voor de verwerking van reeds bestaande werken of prestaties niet onder de transparantieplichting vallen. Dat kan gaan om voorgedragen teksten uit literaire werken, een hergebruikt fragment uit een oude documentaire, een afgebeelde foto en dergelijke. Er is dan immers geen sprake van makers (of naburig gerechtigden) die opdrachtovereenkomsten sluiten om bij te dragen aan de totstandkoming van een (film)werk, met bijbehorende verlening van exploitatiebevoegdheden. Zou de richtlijnbevestiging toch mede zien op een enkele licentieverlening door een maker voor bestaand werk, dan zou moeten vaststaan dat dergelijke licentieverleningen uit hun aard insignificant zijn en onder de vrijstelling van artikel 25ca lid 2 conceptwetsvoorstel vallen.

Verder menen wij met u dat er voldoende genuanceerde (nationale) rechtsmiddelen zijn om de informatie bij de meest gereede partij te verkrijgen, waarbij het vertrouwelijke karakter van bedrijfsgeheimen en concurrentiegevoelige (inkomsten)gegevens en commerciële onderhandelingsresultaten wel gewaarborgd moet zijn.

Dit alles neemt niet weg dat wij uiteraard verantwoordelijkheid voelen voor een effectieve en betrouwbare wijze van verantwoording richting makers, echter zonder dat dit ten koste gaat van een doelmatige inzet van de aan ons ter beschikking gestelde algemene middelen ten behoeve van de uitvoering van onze primaire taak, het maken van Nederlandse producties voor radio en televisie voor Nederland.

Aanpassing van de *best seller*-bepaling (artikel 25d aw)

In lijn met de constatering dat het bestaande auteurscontractenrecht in de Auteurswet al (ruimschoots) voldoet aan de overeenkomstige richtlijnbevestigingen, zien wij geen aanleiding het woord "ernstige" in artikel 25d Aw te schrappen. Ook volgens de richtlijn moet sprake zijn van een *duidelijke* onevenredigheid of *aanzienlijk* hogere waarde dan aanvankelijk geraamd, voordat de *best seller*-bepaling mogelijk kan worden ingeroepen. De voorgestelde schrapping kan de indruk wekken dat een soepeler criterium wordt geïntroduceerd dan de richtlijn voorschrijft.

Herroepingsrecht in het kader van het auteurscontractenrecht

Wat wij missen is een uitgebreidere motivering waarom richtlijnartikel 22 ("herroepingsrecht"), op één punt na, geen aanleiding is geweest voor nadere regelgeving rond de *non usus*-bepaling in artikel 25e Aw. Uit lid 3 van artikel 22 richtlijn volgt bijvoorbeeld dat de lidstaten er in moeten voorzien dat het herroepingsrecht pas mogelijk is *na afloop* van een redelijke termijn na de licentieverlening of rechtenoverdracht (terwijl artikel 25e Aw spreekt van ontbinding *binnen* een dergelijke redelijke termijn). Ook zijn wij benieuwd waarom geen gebruik is gemaakt van de mogelijkheden in lid 2 van artikel 22 richtlijn. Bepaalde werken, vooral als die bijdragen van een groot aantal makers omvatten, kunnen immers worden uitgesloten van het herroepingsrecht. Verder kan worden bepaald dat het herroepingsrecht alleen binnen een specifiek tijdsbestek kan worden ingeroepen gelet op de bijzondere kenmerken van de sector of van de soort werken. Wij achten (specifiek voor de omroep gemaakte) televisie- en radioprogramma's bijzonder genoeg om in aanmerking te komen voor dergelijke nadere regelgeving, zoals ook wordt aangegeven in overweging 80 van de richtlijn. Het gaat doorgaans om complexe werken met betrokkenheid van zeer vele makers, die vaak niet eens los van de omroep en andere makers hun bijdrage aan een film zouden kunnen exploiteren (bijvoorbeeld bij regie of acteerwerk). Bovendien kan het via het herroepingsrecht "afdwingen" van exploitatie door derden haaks staan op het

Pagina

5

Datum

29 augustus 2019

Ons kenmerk

uit-924

programmeringsbeleid, de gewenste exclusiviteit, courantheid van programma's en mediawettelijke eisen die eigen zijn aan het werkterrein van de publieke omroep, zoals het 'nevenactiviteitenregime' (zie hieronder). In dit kader vinden wij het ook risicovol dat een expliciete verwijzing naar "zwaarwegende belangen" van exploitanten, als tegenwicht tegen een beroep op de *non usus*-bepaling, is vervallen (artikel J conceptwetsvoorstel). Het zou wenselijk zijn als expliciet wordt gewezen op de mogelijkheid dat een *non usus*-actie tegenover de publieke omroep misbruik van bevoegdheid kan opleveren, met verwijzing naar de bovengenoemde belangen van een publieke omroep. Eerder nog pleiten wij er voor gebruik te maken van de mogelijkheid die de richtlijn biedt (publieke) omroepprogramma's uit te sluiten van de *non usus*-bepaling vanwege hun specifieke karakter.

Beschikbaar stellen *out of commerce*-werken door cultureel erfgoedinstelling

We hebben zorgen ten aanzien van de reikwijdte en gevolgen van artikel 18c voor de publieke omroep en het mediawettelijk bestel. Allereerst is er geen duidelijkheid wat moet worden verstaan onder een werk dat niet meer "in de handel verkrijgbaar is" of "via de gebruikelijke handelskanalen beschikbaar is voor het publiek". Hoe verhoudt zich dit tot televisie- en radioprogrammering die gedistribueerd wordt via reguliere uitzendkanalen en platforms (NPO1, NPORadio4, NPO gemist etc.), waarbij programma's soms gratis en soms tegen betaling beschikbaar zijn binnen de wettelijke hoofdtak van de publieke omroep (NPO Plus en NLZiet)? Voor werken van de publieke omroepen is toepassing van het regime van artikel 18c niet toepasbaar, althans niet voor de hand liggend. Zoals gezegd geschiedt de gebruikelijke wijze van uitzending of online beschikbaarstelling van publieke omroepprogramma's per definitie zonder commercieel oogmerk. Daarnaast kunnen werken commercieel worden geëxploiteerd bij wijze van nevenactiviteit, bijvoorbeeld door licentieverleningen aan derden of door exploitatie door omroepen of producenten zelf. In praktijk zullen deze werken incidenteel en wisselend in tijd beschikbaar zijn op de markt, mede door de mediawettelijke regulering van nevenactiviteiten. Commerciële exploitaties, buiten de reguliere kanalen om, vormen nevenactiviteiten en zijn onderhevig aan een streng mediawettelijk regime, met toetsing door de Raad van Bestuur NPO en het Commissariaat voor de Media. Daarbij speelt onder meer een rol of een marktconforme vergoeding wordt gevraagd en of er geen sprake is van strijdigheid met het belang van de publieke omroep, bijvoorbeeld of het gaat om activiteiten die concurreren met de eigen dienst en afbreuk doen aan de wettelijke taak van de publieke omroep of kannibaliserend daarop werken. Daarnaast geldt *over all* het dienstbaarheidsverbod voor de publieke omroep. Wanneer een cultureel erfgoedinstelling de werken van de publieke omroep aan het publiek vrijelijk beschikbaar mag stellen via een niet-commerciële website, wordt het mediawettelijke nevenactiviteitenregime doorkruist, wat nooit de bedoeling kan zijn geweest bij (de implementatie van) deze auteursrechtlijn. Bovendien ondermijnt dat het dienstbaarheidsverbod, dat voor de publieke omroep ook tegenover cultureel erfgoedinstellingen geldt. Een onvoorzien effect van de online beschikbaarstelling van programma's via een cultureel erfgoedinstelling op niet-commerciële websites, is bovendien dat iedereen vervolgens daarnaar zou kunnen linken en de programma's zo onderdeel kan maken van commerciële websites, als doorlinkmogelijkheden of de publiekstoegang tenminste niet afdoende (kunnen) worden beperkt.

Er zijn om al deze redenen juist afspraken door de NPO mede namens omroepen gemaakt met Beeld en Geluid, als audio-visuele erfgoedinstelling, en er zijn beleidslijnen over nevenactiviteitenexploitatie door de NPO vastgesteld, om in goede afstemming een (overigens ruime) selectie aan omroepprogramma's beschikbaar te maken voor (non-) commercieel gebruik en aldus tot Mediawet-conforme afspraken te komen.

Pagina

6

Datum

29 augustus 2019

Ons kenmerk

uit-924

Ook wordt niet toegelicht wat wordt bedoeld met dat het werk permanent deel moet uitmaken van de 'verzameling' van de erfgoedinstelling. Kijken we bijvoorbeeld naar Beeld en Geluid, dan heeft die vanuit verschillende hoedanigheden programma's van de publieke omroep onder zich. Een belangrijke functie van Beeld en Geluid is het voor individuele omroepen onderdak bieden aan hun programma's, als (digitaal) werkarchief van die omroepen. Het doel hiervan is juist programma's beschikbaar te houden voor hergebruik of herhalingen en verdere commerciële exploitatie door de omroepen. Het onder zich hebben van programma's wil derhalve niet zeggen dat deze werken om cultuur-historische redenen behoren tot de (openbare) 'verzameling van de erfgoedinstelling'.

Bovendien is de *out of commerce*-regeling voor een specifiek doel geschreven: namelijk het via een collectieve organisatie, of bij het ontbreken daarvan via een exceptie, digitaal kunnen ontsluiten van grote aantallen in vergetelheid geraakte werken, omdat individuele onderhandeling vooraf met individuele rechthebbenden niet goed mogelijk is. Omdat bij de programma's van de publieke omroep er echter altijd een aanwijsbare individuele rechthebbende bestaat -namelijk een omroep- en met Beeld en Geluid al rechtstreeks afspraken worden gemaakt over het online (niet-commercieel en commercieel) hergebruik van programma's, bestaat er ook geen collectieve beheersorganisatie voor de exploitatie van de bedoelde publieke online "archiefrechten". Hier is sprake van een onvoorzien en onbedoeld effect van het wetsvoorstel. Als gevolg van het -logische- ontbreken van een collectieve rechtenorganisatie, zouden omroepen via de exceptie van artikel 18c opeens hun werken (om niet) zien verschijnen op de website van een derde, buiten hen om en met voorbijgaan aan de waarborgen die in bestaande contracten zijn vastgelegd. In feite zouden omroepen met betrekking tot hun eigen programma's slechter af zijn dan andere rechthebbenden, die immers in beginsel via CBO's worden vertegenwoordigd voor het afspreken van licentieverwaarden jegens Beeld en Geluid.

Het artikel uit de richtlijn is dus niet geschreven en geschikt voor werken van de publieke omroep. Nog los van het doorkruisen van contractuele afspraken, zou dit het mediawettelijk stelsel ondermijnen, alsook de thans in evenwicht verkerende rolverdeling en de taken van de verschillende organisaties verstoren, wat schadelijk is voor de functie van de publieke omroep.

Overigens lijkt er een verschrijving in artikel F geslopen, waar wordt verwezen naar "44, vijfde lid" in het kader van de nahanprocedure bij de vaststelling van een eventuele AMvB. Waarschijnlijk is bedoeld: "44, vierde lid".

Verdienen aan de content van een ander en *notice and staydown*

De wetgever wil met deze maatregelen dat de rechthebbende een eerlijkere vergoeding krijgt voor zijn werk dat op het internet verschijnt. In de richtlijn is echter gekozen voor enkel een verschuiving van de aansprakelijkheid. Het is onwaarschijnlijk dat in onderhandelingen de rechthebbende (in dit geval de publieke omroep) een vergoeding zal krijgen voor het veelvuldig gebruik van haar programma's, terwijl het betreffende platform er goed aan verdient. Dit druist in tegen het mediawettelijke dienstbaarheidsverbod. Naast een waarborg dat omroepen, gelijkwaardig aan andere rechthebbenden, door de platforms worden gecompenseerd voor licentieverleningen, wil de publieke omroep eens te meer het belang benadrukken van een goede, toegankelijke en eenvoudige *notice and takedown* bij ongewenste *uploads*. Nu komt het nog voor dat de platforms het onterecht moeilijk maken de content te verwijderen en verwijderd te houden, omdat hun belang bij het exploiteren van

Pagina
7

zo veel mogelijk ge-upload aanbod ligt. Met name moet het ook mogelijk worden dat merkgebruik voor de verspreiding van content gemakkelijk kan worden tegengegaan, want in het geval van de publieke omroep worden grote hoeveelheden content geupload en zelfs de NPO- of omroepmerken daarbij onrechtmatig gebruikt, terwijl het niet goed mogelijk blijkt daar als NPO altijd tegen op te treden. In de toelichting zou dan ook kunnen worden benadrukt dat een *notice and staydown*-procedure toegankelijk, snel en doeltreffend dient te zijn, waarbij een regelmatige toetsing plaats dient te vinden bij de rechthebbenden zelf of naar tevredenheid wordt gereageerd.

Datum
29 augustus 2019

Ons kenmerk
uit-924

Een belangrijk uitgangspunt blijft verder voor de omroep dat het een eigen, expliciete beslissing is of hij bepaald aanbod wil plaatsen en *uploads* door derden wil gedogen; na afweging van strategische, beleidsmatige of commerciële doeleinden en conform (media)wettelijke kaders en bestaande rechtenafspraken. Om misverstanden te voorkomen, zou verduidelijkt moeten worden dat uit de nieuwe artikelen 29c lid 1 Aw jo artikel 19 b Wnr niet volgt dat een automatisch recht ontstaat voor (particuliere) gebruikers om bepaalde programma's te uploaden, indien de omroep bestanden heeft ge-upload met (inhoudelijk) diezelfde programma's. Ook voor eigen omroep-*uploads* is het gebruikelijk dat platforms immers van de omroep een licentie vragen. Deze licentie voor eigen *uploads* is uitdrukkelijk onderscheiden van een eventuele licentie voor openbaarmaking op het platform van *uploads* door derden.

Conclusie

Gegeven dat veel wetsbepalingen, begrippen en de interpretatie daarvan worden bepaald door de Unie-wetgever en het Hof EU, vragen wij de nationale wetgever waar mogelijk ruimte te creëren voor een ongestoorde praktijk, vooral door een gebalanceerde toepassing van de transparantieverplichting en het herroepingsrecht binnen de grenzen van het redelijke en dat toe te lichten. Het zou verder helpen als in de toelichting wordt benadrukt dat de regeling van de niet in de handel verkrijgbare werken, niet van toepassing is op content van de publieke omroep, mede omdat bijzondere wetgeving (zoals de Mediawet) gerespecteerd dient te worden. Ook zou bij artikel 29c en d toegelicht moeten worden dat een *notice and staydown*-procedure daadwerkelijk toegankelijk en doeltreffend dient te zijn, ook voor een partij (als de NPO) die namens andere rechthebbenden hierin optreedt.

Met vriendelijke groet,

Ronald Vecht
Hoofd Juridische Zaken

